

Takrat sem videla vso tisto sedanost jasno in določno pred seboj in sem čutila, kako me bo strla. Prešinilo me je kakor železna ost in objela me je groza.

Potopila sem se v topost, položila pot svojega življenja v papir, jo lepo zavila in prevezala.

Vsaka pot mi je bila zdaj vseč.

Pa je prišla bolezen.

Suhi kašelj me je moril; nisem marala za to — in prišlo je tako daleč.

Zdaj umiram.

Človek ne vé, kdaj mu je umreti, pravijo; jaz pa vem, da sem že zdavnaj mrtva.

In ves čas želim tebe; tebe želim, želim, želim. Pa te ni.

In zdaj je spet jesen. Dež in dež.

Visim med nebom in zemljo.

Duša se trese v silnem pričakovanju.

Ni te — ni in ni ...

Polovičarji smo ljudje.

V bližini se trese noč; zemlja grabi po meni ...“

Ivo Gruden:

Besede sladke ...

Besede sladke, draga, mi šepeči
in tihe, — naj jih čuje le srcé:
takó potoki v daljah žuboreči
v najtišjih urah srcu govore.

V naročje tvoje sem položil glavo,
med tvoje dláni skrtil sem svoj obraz:
utonem ves v valovje naj sanjavo
kot list, ki pal v tolmun je nočni čas.

O, vé še list, s katerega drevesa,
s katere veje veter ga je snel?
Šepeči, draga, tiho — kot zavesa,
da tvojih bi besed ne razumel.